

РЕШЕНИЕ

№ 6267

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 169 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ИНА М. ГЕНЖОВА

при участието на секретаря ДИМИТРИНА Д. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от ИНА М. ГЕНЖОВА Гражданско дело № 20231110114395 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Част втора, Дял първи от ГПК.

Предявени са от „...“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ..., чрез пълномощника юрисконсулт Н.Т., срещу Д. Н. И. при условията на обективно кумулативно съединяване положителни установителни иски с правна квалификация чл.415, ал.1 във вр. с чл.124, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.9 от ЗПК, и чл.86, ал.1 от ЗЗД за установяване дължимостта на вземанията, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №65131/2022г. по описа на СРС, 169 състав, както следва: сумата от 2 034,04 лева, представляваща главница по договор за стоков кредит №../01.10.2019 г. с ... АД, ведно със законна лихва от 29.11.2022 г. до изплащане на вземането; сумата от 1 040,57 лева, представляваща договорна лихва за периода 01.11.2019 г.-03.02.2022 г.; както и сумата от 26,11 лева, представляваща мораторна лихва за периода 22.10.2022 г.-22.11.2022 г.

Ищецът извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че на 01.10.2019 г. ответникът е сключил договор за стоков кредит с ... ООД, по силата на който кредитодателят се задължил да предостави на ответника кредитополучател стоков кредит в максимален

размер от 2437.70 лв., за закупуване/заплащане на стоки и/или услуги, продавани от „...“ ЕАД, който се усвоявал еднократно, безкасово по сметка на търговеца, а следвало да бъде върнат на 24 месечни вноски, включващи главница и лихва, 23 от които в размер на 134.49 лв., а остатъкът в размер на 124.69 лв. с последната вноска съгласно уговорения погасителен план. Ищецът поддържа, че е изпълнил задължението си по договора, но към настоящия момент ответникът му дължал главница в размер на 2034.04 лв. За ползването на заетата сума дължал още договорна лихва в размер на 1040.57 лв. за периода 01.11.2019 г. до 01.10.2021 г. , както и 26.11 лв. лихва за забава за периода 22.10.2022 г. до 22.11.2022 г. Поради изложеното ищецът моли да бъде установена дължимостта на посочените суми със силата на пресъдено нещо. Правния си интерес от настоящия иск ищецът обосновава с обстоятелството, че горепосочените вземания на ... ЕАД по процесния договор били прехвърлени в полза на ищеца по силата на договор за продажба и прехвърляне на вземания от 17.06.2020 г. и Приложение към него от 03.02.2022 г., за което длъжникът бил надлежно уведомен, и за които била издадена заповед по чл. 410 ГПК, срещу която постъпило възражение в законоустановения срок. Претендира разноски.

Ответникът в депозиран своевременно отговор на исковата молба оспорва предявените искове.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, като взе предвид доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, приема за установено следното:

От приложеното по настоящето дело ч.гр.д. №65131/2022г. на СРС, 169 състав, се установява, че в полза на „...“ АД е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК за следните суми: сумата от 2 034,04 лева, представляваща главница по договор за стоков кредит №./01.10.2019 г. с ... АД, ведно със законна лихва от 29.11.2022 г. до изплащане на вземането; сумата от 1 040,57 лева, представляваща договорна лихва за периода 01.11.2019 г.-03.02.2022 г.; както и сумата от 26,11 лева, представляваща мораторна лихва за периода 22.10.2022 г.-22.11.2022 г. и 62,01 държавна такса и 50 лева юрисконсултско възнаграждение.

Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника, като в законоустановения срок същият е подал възражение, че не дължи сумите по

заповедта, поради което на заявителя е указано, че може да предяви иск за установяване на вземането си в едномесечен срок, като довнесе дължимата държавна такса. Настоящите иски са предявени в указания срок.

Сключен е между ... АД като заемодател и Д. Н. И. като заемател договор за стоков кредит № .. от 01.10.2019г., по силата на който заемодателят се задължил да предостави на заемополучателя стоков кредит в общ размер на 2437, 70 лева за закупуване на следните стоки, продавани в „...“ ЕАД: мобилен телефон .. 10+ на цена от 2149 лева, както и за сключване чрез ... ЕАД на застраховка с „...“ ЕАД и „...“ ЕАД по следния пакет „Стандарт +“ за лица 18 до 64 с еднократна застрахователна премия в размер на 288,70 лева. По силата на сключения договор, длъжникът се задължил да изплати предоставения кредит за срок от 24 месеца на равни месечни вноски в размер на 134,49 лева и последна вноска в размер на 124,69 лева, съобразно приложения към договора погасителен план, при уговорен годишен лихвен процент по заема 28,55%, лихвен процент на ден, и ГПР в размер на 32,64 %. Представен е дубликат на фактура № ..., от която се установява, че сумата от 2149 лева е платена за закупуване на мобилен телефон .. 10+ от Д. Н. И. от ДСК Кредит.

Установява се от представения по делото договор за покупко-продажба на вземания от 17.06.2020г. и приложение 1 от 03.02.2022г., че кредиторът ... АД е прехвърлил вземането си срещу Д. Н. И. на „...“ ЕООД. Представено е пълномощно от законните представители на цесионера ... ЕАД, с което цедента „...“ ООД е упълномощен да уведоми длъжника за прехвърлянето на вземането.

По делото е изслушано и прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, от което се установява, че по процесния договор са платени от ответника суми в размер на 673,99 лева, които са послужили за погасяване на следните задължения: погасена главница с падеж от 28.10.2019г. до 28.03.2020г. в размер на 403,66 лева, погасена договорна лихва с падеж от 28.10.2019г. до 28.03.2020г. в размер на 269,25 лева, погасена лихва за забава в размер на 1,08 лева. Вещото лице посочва, че размерът на неплатените суми по процесния договор към момента са, както следва: неплатена главница в размер на 2034,04 лева, неплатена договорна лихва с падежи от 28.03.2020г. до 28.09.2021г. в размер на 511,01 лева, неплатена лихва за забава в размер на

26,11 лева за периода от 22.10.2022г. до 22.11.2022г. Заключение е изготвено компетентно, обосновано е и се възприема от съда.

Вещото лице е посочило, че са постъпили още две плащания по кредита – сумата от 400 лева на 21.10.2022г. и сумата от 300 лева на 25.11.2022г. Към момента на постъпване на тези плащания вземанията вече са били просрочени, настъпил е крайния падеж по договора. Вещото лице не е изчислило кои задължения са погасени с плащанията, тъй като в основанието не е посочено кои свои задължения към ищеца е изпълнил длъжника с тях. Съдът намира, че с оглед вече настъпилата изискуемост на всички вземания по кредита, като съобрази и разпоредбата на чл. 76 ЗЗД, с постъпилата след настъпване на изискуемостта на всички вноски по кредита сума в общ размер от 700 лева са погасени лихвата за забава в размер на 26,11 лева, договорната лихва в размер на 511,01 лева за периода от 28.03.2020г. до 28.09.2021г., както и главница в размер на 162,88 лева. След постъпилите плащания е останала дължима главница в размер на 1871,16 лева.

Други относими и допустими доказателства по делото не са представени.

При така установените факти от значение за спора съдът приема от ПРАВНА СТРАНА следното:

Предявени са положителни установителни иски с правна квалификация чл.415, ал.1 във вр. с чл.124, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.9 от ЗПК, и чл.86, ал.1 от ЗЗД за установяване дължимостта на вземанията, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №65131/2022г. по описа на СРС, 169 състав.

Установява се от събраните по делото доказателства, че на ответника е предоставена сумата в размер на 2437,70 лева по сключен с ... АД договор за стоков кредит, удостоверено с подпис на кредитополучателя. Налице е и извънсъдебно признание на обстоятелството, че ответникът е получил сумата по кредита, а именно извършените от същия частични плащания по договора.

Сключен е договор за цесия между ... АД и ищеца по делото, с който вземанията на кредитора по договора са прехвърлени на ищцовото дружество. По отношение на длъжника прехвърлянето на вземането има действие от деня, когато му бъде съобщено от предишния кредитор /чл.99, ал.4 от ЗЗД/.

Правнорелевантно за действието на цесията е съобщението, извършено от цедента.

По силата на принципа за свобода на договаряне няма пречка старият кредитор да упълномощи новия за извършване на уведомлението. Това упълномощаване не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД. Предвид изложеното, установеното в чл.99, ал.4 ЗЗД задължение на цедента да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането има за цел да защити длъжника срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение, т.е. срещу изпълнение на лице, което не е носител на вземането. Ненадлежното уведомяване или липсата на такова, за прехвърляне на вземането, би имало значение само при условие, че ответникът е платил своето задължение по договора за кредит. В случая, няма твърдение че ответникът е платил преди връчване препис от исковата молба на различно от цесионера-ищец лице. Не се твърди по делото да е извършено плащане на стария кредитор /цедента/, в който случай неуведомяването на длъжника за извършената цесия би имало значение.

В случая по делото са представени доказателства, че цедентът е упълномощил цесионера да извърши това съобщаване от негово име. От представените доказателства не се установява уведомлението да е достигнало до длъжника, в установената трайна съдебна практика /в този смисъл Решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г. състав на ВКС, II т. о., Решение № 3/16.04.2014 г. по т. д. № 1711/2013 г. на ВКС, I т. о., и Решение № 78/09.07.2014 г., постановено по т.д. 2352/2013г. на ВКС, ТК, II т.о./, е възприето становището, че поради отсъствие на специални изисквания в закона за начина, по който следва да бъде уведомен длъжникът за извършената цесия, то надлежно уведомяване е налице и тогава, когато уведомлението е връчено на длъжника като приложение към исковата молба, с която новият кредитор е предявил иска си за изпълнение на цедираното вземане. Като факт, настъпил в хода на процеса и имащ значение за съществуването на спорното право, получаването на уведомлението, макар и като приложение към исковата молба на цесионера, следва да бъде съобразено от съда при решаването на делото, с оглед императивното правило на чл.235, ал.3 ГПК. Предвид изложеното съдът приема, че ответникът е надлежно уведомен за цесията с връчване на препис от исковата молба и приложенията към нея, сред които е и уведомлението за цесията.

По отношение на сключения договор за заем е приложим закона за потребителския кредит, доколкото съдът приема, че същият представлява потребителски кредит по смисъла на чл. 9 ЗПК. За да бъде валидно сключен договорът за потребителски кредит е необходимо да отговаря на предвидените в разпоредбите на чл. 10, ал. 1 ЗПК, чл. 11, ал. 1, т. 7-12 и т. 20 и ал. 2 ЗПК и чл. 12, ал. 1, т. 7-9 ЗПК. Съгласно трайно установената съдебна практика на ВКС /решение № 23/07.07.2016 г. 5 по т. дело № 3686/2014 г. на ВКС, I т.о. и др./ се приема, че за неравноправния характер на клаузите в потребителския договор съдът следи служебно и следва да се произнесе независимо дали страните са навели такива възражения или не, като служебното начало следва да се приложи и при преценка дали клаузите на договора са нищожни - т. 1 и т. 3 от Тълкувателно решение 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Процесният договорът за заем е сключен в писмена форма, на хартиен носител, по ясен и разбираем начин, с необходимия шрифт. Липсват нарушения на формата /външната страна на представения правопораждащ спорното право документ/, съгласно специалния ЗПК. Посочена е чистата стойност на кредита, годишният процент на разходите, фиксираният годишен лихвен процент по кредитът, общият размер на всички плащания по договора, условията за издължаване на кредита от потребителя, елементите на общата стойност на кредита, денят на плащане на погасителните вноски и размерът на дължимата погасителна вноска, представен е погасителен план към договора, предвидено е правото на потребителя да погаси предсрочно кредита, право да получи погасителен план за извършени и предстоящи плащания, право да се откаже от договора. Предоставянето, респ. получаването на предварителна информация е удостоверено в договора, което обстоятелство е признато от ответника с поставянето на подпис на договора за паричен заем. Всяка страница от договора е подписана от кредитополучателя. Общите условия са подписани на всяка страница от ответника. Предвид гореизложеното, съдът намира, че не са налице основания за недействителност на договора за заем, нито нарушение на която и да е разпоредба, визирана в чл. 11 ЗПК, водеща до недействителност на процесния договор, поради което и същият е валидно сключен.

По вземането за главница в тежест на ответника бе да докаже

заплащане на вноските за главница за целия период на договора. Неблагоприятните последици от недоказването на факта на погасяване на задълженията са за ответника. Видно от заключението на съдебно-счетоводната експертиза е, че с извършените плащания ответникът не е погасил изцяло задължението си за главница, като остава дължима сумата от 1871,16 лева, до който размер искът се явява основателен и доказан.

По вземането за възнаградителна лихва по договора съдът намира, че уговорената възнаградителна лихва не противоречи на добрите нрави. Това е така, тъй като размерът на отпуснатия кредит е 2437,70 лева, кредитът е отпуснат за срок от 24 месеца – не кратък период от време, не е обезпечен, поради което съдът приема, че размерът на лихвата от 780,26 лева е съответен на насрещната престация на кредитора и на риска, който поема същият, която в случая не противоречи на принципа за справедливост и добросъвестност и на чл. 19, ал. 4 ЗПК, доколкото е единствения разход предвиден в ГПР. Установи се от приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, че неплатена договорна лихва с падежи от 28.03.2020г. до 28.09.2021г. е в размер на 511,01 лева, а не в претендирания размер от 1040,57 лева. След съобразяване от страна на съда на извършените плащания след настъпване на изискуемост на всички вноски по договора, се установи, че задължението на ответника за заплащане на договорна лихва в посочения размер е изпълнено. С оглед това обстоятелство, този иск следва да бъде отхвърлен.

По вземането за лихва за забава съдът възприема заключението на съдебно-счетоводната експертиза, съгласно което ответникът дължи лихва за забава в размер на 26,11 лева за периода от 22.10.2022г. до 22.11.2022г. След съобразяване на извършените плащания, задължението за лихва за забава също е погасено и този иск следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски по делото, съразмерно с уважената част от исковете в общ размер на 494,44 лева, както и разноски в заповедното производство в размер на 67,59 лева. Ответникът не е правил искане за присъждане на разноски.

По изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по искове с правна квалификация чл.415, ал.1 във вр. с чл.124, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.9 от ЗПК, „...“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ..., чрез пълномощника юрисконсулт Н.Т., срещу **Д. Н. И., ЕГН *******, с адрес гр. София, ..., че **Д. Н. И. дължи** на „...“ АД следните вземания, за които е издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №65131/2022г. по описа на СРС, 169 състав: **сумата от 1871,16 лева**, представляваща главница по договор за стоков кредит №./01.10.2019 г. с ... АД, ведно със законна лихва от 29.11.2022 г. до изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за главница над сумата от 1871,16 лева до пълния предявен размер от 2034,04 лева, както и за сумата от 1 040,57 лева, представляваща договорна лихва за периода 01.11.2019 г.-03.02.2022 г.; и сумата от 26,11 лева, представляваща мораторна лихва за периода 22.10.2022 г.-22.11.2022 г. като неоснователни.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК **Д. Н. И., ЕГН *******, да заплати на „...“ АД, ЕИК ..., разноси по делото в размер на **494,44 лева**, както и разноси в заповедното производство в размер на **67,59 лева**.

След влизане в сила на решението заверен препис от същото да се приложи по ч.гр.д. №65131/2022г. по описа на СРС, 169 състав.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____